

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10409/2024
01.10.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јована Јовановића, Весне Мاستиловић, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из села ... чији је пуномоћник Јелена Паспаљ, адвокат у ..., против тужене ББ из ..., чији су пуномоћници Вељко Стојановић и Маја Јовановић, адвокати у ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3592/23 од 06.03.2024, у седници одржаној 01.10.2026. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3592/23 од 06.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3592/23 од 06.03.2024. године, као недозвољена.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Основни суд у Старој Пазови судска јединица у Инђији, донео је пресуду П 606/23 дана 25.10.2023, којом је делимично усвојио тужбени захтев тужиље и утврдио да је ништав и да не производи правно дејство у односу на тужиљу упис права залоге првог реда на породичној стамбеној згради у ..., улица ... број ..., саграђеној на парцели број ... и на самој парцели број ..., од 1.062 м², и то у сувласничком уделу од 1/2 дела, а који је упис установљен решењем Општинског суда у Старој Пазови ДН 903/2000 од 17.05.2000. године ради обезбеђења хипотеке у износу од 810.000 динара, што у моменту закључења уговора по најповољнијем курсу износи 27.000 ДМ, са роком враћања зајма од 5 месеци уз уговорену камату, а у корист ВВ из Одбацио је тужбу тужиље у делу у ком захтева да суд наложи РГЗ СКН Стара Пазова да у катастарском оперативном за катастарску општину ..., у листу непокретности број ..., изврши брисање напред описаног терета са сувласничког удела тужиље од 1/2, тако да уписани терет преостане на сувласничким уделима ГГ и ДД, свако у по 1/4 дела права својине. Обавезао је тужену да тужиљи

накнади трошкове парничног поступка у износу од 39.800 динара и одбио захтев тужиље за ослобађање од плаћања судских трошкова.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 3592/23 од 06.03.2024. године одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у побијаном делу у коме је тужбени захтев усвојен, и одбио захтеве парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила посебну ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе. Пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужилја је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао разлоге за посебну ревизију по одредбама члана 404. Закона о парничном поступку (Службени гласник РС бр. 72/2011... 10/2023-др. закон), и одлучио да не дозволи одлучивање о посебној ревизији тужене, јер за то у овом предмету нису испуњени законом предвиђени услови. Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, предвиђено је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се разматрају правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а у ставу 2, да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. тог члана одлучује Врховни суд у већу од 5 судија. Тужена у ревизији указује на супротне одлуке донете у парничним поступцима у којима је поднета тужба за утврђење ништавости хипотеке установљене на основу изјаве о хипотеци дате од стране једног од супружника, уписаног у јавним књигама као власник непокретности, на основу чега је хипотека конституисана на непокретности која је предмет заједничке својине оба супружника, иако то изричито није уписано у јавним књигама. Позива се на пресуде Врховног касационог суда Рев 1981/2015 од 14.04.2016. године и Рев 321/2014 од 05.06.2014. године и у тим пресудама исказану примену материјалног права, одредаба члана 322. став 2. Закона о браку и породичним односима и члана 63. Закона о државном премеру и катастру. Међутим, наведене одлуке Врховног касационог суда не доказују устаљену судску праксу у примени одредаба материјалног права којим је уређена заједничка својина супружника, према којој постоји претпоставка уписа оба супружника, и дејство таквог претпостављеног уписа и чињенице заједничке својине супружника по ваљаност хипотеке засноване на предмету заједничке својине од стране само једног од супружника, уписаног у јавној евиденцији о непокретностима и правима на њима.

Таква, устаљена судска пракса исказана је и у пресуди Врховног касационог суда Рев 1668/2021 од 09.06.2021. године, на начин да недостатак писмене изјаве супруга као носиоца права неподељене заједничке својине хипотековане непокретности, дате јасно и изричито пред овлашћеним органом на начин прописан законом у смислу члана 9, 10. и 14. Закона о хипотеци, у вези члана 174. став 1. Породичног закона, не може се надоместити претпоставком о прећутном саглашавању, као и да уписом једног супружника као власника непокретности истог не чини искључивим носиоцем права својине на целој непокретности ни у недостатку забележбе о постојању заједничке

брачне својине. Такво становиште у примени материјалног права исказано је и у одлуци Уставног суда Уж-6193/2018 од 19.07.2018. године, која се позива на одредбе члана 6. став 2. и члана 9. и 10. Закона о хипотеци, према којем сагласност заједничара не може бити прећутна, нити се она може претпоставити, ни због природе институције брака и доступности садржаја јавних књига, већ мора бити дата јасно и изричито пред овлашћеним органом на начин прописан законом.

Побијана пресуда није супротстављена таквој устаљеној судској пракси, а нема потребе за новим тумачењем примењеног материјалног права, нити за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Разлози евентуалне повреде одредаба парничног поступка нису дозвољени за посебну ревизију. Зато нису испуњени услови за посебну ревизију из одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, па је Врховни суд одлучио као у ставу 1. изреке овог решења, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Ревизија је недозвољена према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, јер је вредност предмета спора побијане пресуде 10.000,00 динара, што је испод динарске противвредности 40.000,00 евра на дан подношења тужбе, 03.04.2023. године.

Стога је ревизија одбачена коао недозвољена, применом одредаба члана 403. став 3. и члана 413. Закона о парничном поступку.

Захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен јер тужена није успела са ревизијом, применом одредбе члана 153. ЗПП-а, а захтев тужиле за накнаду трошкова поводом састава одговора на ревизију је одбијен јер ти трошкови нису били потребни ради вођења парнице, у смислу одредбе члана 154. став 1. ЗПП-а.

**Председник већа – судија,
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић